

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. I. 20.095/2012/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a Bézi-Jaczkó-Mészáros Társas Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mátyás Imre ügyvéd, címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. P. Gy. kormánytisztviselő által képviselt Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kormányhivatal (címe) I. rendű és a dr. Izsák Péter (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (címe) II. rendű és a III.rendű alperes neve (címe) III. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 23.P.20.769/2011/20. számú végzésével kijavított Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 23.P.20.769/2011/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és a felperes által az államnak külön felhívásra fizetendő kereseti illeték összegét 15 000 (Tizenötezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II. és III. rendű alpereseknek személyenként 6 350 (Hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 15 000 (Tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes személyhez fűződő jogának megsértése miatt a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) és d) pontjai szerinti objektív szankciók alkalmazását kérte, valamint az e) pont alapján az I. rendű alperest 100 000 Ft, a II. és III. rendű alpereseket egyetemlegesen további 100 000 Ft kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

A felperes a keresetlevél benyújtásakor 12 000 Ft eljárási illetéket lerótt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatását követően a felperes keresetét elutasította és arra kötelezte, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 69 000 Ft illetéket, továbbá fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 25 000 Ft, a II. és III. rendű alpereseknek személyenként 18 750 Ft perköltséget. A fellebbezés szempontjából releváns indokolás szerint a II. és III. rendű alperesek jogi képviselőjeként ügyvéd járt el, három tárgyalási óra és az általános forgalmi adó figyelembevételével a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján állapította meg a pernyertes alperesek perköltségét. Rögzítette, hogy az eljárás során a feleket az 1990. évi XCIII. törvény 62. §-a (1) bekezdésének e) pontja értelmében tárgyi illeték-feljegyzési jog kedvezménye illette meg, valamint, hogy a felperes 12 000 Ft illetéket lerótt. Álláspontja az volt, hogy a pertárgy értéke 3 x 450 000 Ft, ezért a feljegyzett kereseti illeték összege is 3 x 27 000, azaz mindösszesen 81 000 Ft volt. Ebből az összegből levonásba helyezte a ténylegesen lerótt 12 000 Ft-ot és a különbözetként jelentkező 69 000 Ft kereseti illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte a felperest.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a II. és III. rendű alperesek javára fizetendő perköltség összegét személyenként 10 000 Ft-ra kérte leszállítani arra hivatkozással, hogy a II. és III. rendű alperesek jogi képviselője a tárgyalásokon nem jelent meg, az alperesek képviseletét együttesen látta el, természetesen fele annyi valós munkavégzési kötelezettsége volt, mint ha a II. és III. rendű alperesek önálló jogi képviselővel rendelkeztek volna. Vitatta az elsőfokú bíróság által alkalmazott illetékszámítási módot arra hivatkozással, hogy a pertárgy értéke nem volt megállapítható, a határozatlan pertárgyérték alapjául szolgáló 450 000 Ft-ot nem lehetett volna többszörözni. A többes személyi kör értékelésére a perköltség megállapításánál van lehetőség. Álláspontja szerint ezért a kereseti illeték összege az elsőfokú bíróság által megállapított 81 000 Ft helyett 27 000 Ft lehetett volna.

Az I. rendű alperes az első fokú ítélet fellebbezéssel érintett részének a helybenhagyását kérte, álláspontja szerint a felperes több jogviszonyból eredő igényt érvényesített, ezért az 1990. évi XCIII. törvény 40. §-ának (1) bekezdése alkalmazandó.

A II. és III. rendű alperesek az első fokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségeik megtérítésére kötelezését kérték. Kifejtették, hogy a 12. sorszámú jegyzőkönyv szerint két óra időtartamban tartott tárgyalást az elsőfokú bíróság, ahol a jogi képviselő helyettese vett részt. Ugyancsak a helyettese jelent meg a 2011. december 6-án tartott tárgyaláson is. Nem vitatható, hogy a jogi képviselő tárgyaláson kívül is legalább három óra tevékenységet végzett, annak pedig nincs jelentősége, hogy a meghatalmazott ügyvéd, jogi képviselő a tárgyaláson személyesen vagy helyettes útján vesz részt.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt az államnak járó illeték vonatkozásában alaposnak, a II. és III. rendű alpereseknek fizetendő perköltség vonatkozásában alaptalannak találta.

Az ítéletábra fellebbezés hiányában a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette a per fő tárgya tekintetében keresetet elutasító, valamint az I. rendű alperes javára a felperest perköltségben marasztaló első fokú ítéleti rendelkezéseket.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgyának értékét a meg nem határozható pertárgyérték alapulvételével kellett megállapítani.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. §-ának (1) bekezdése szerint a polgári peres eljárás illetékének alapja az eljárás tárgyának az értéke. Az Itv. 40. §-ának (1) bekezdése szerint ha a fél egy eljárásban, egy jogviszonyból eredő több igényét érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor - a járulékok figyelmen kívül hagyásával - az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. E szerint az Itv. csak azon igények értékének összevonását teszi lehetővé az illetékalap meghatározásához, ahol az eljárás tárgyának értéke megállapítható. Arra azonban az Itv. nem ad lehetőséget, hogy olyan kereseti kérelem esetén, ahol együtt szerepel a meg nem határozható perérték és a meghatározható perérték, azok összevonásra kerüljenek. Ebből következően, ha a jogosult egy keresetben objektív és szubjektív szankciót együtt érvényesít, az a perérték meghatározása szempontjából egységes keresetnek minősül és a Pp. 24. §-a, valamint az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése alapján az összegszerűen meghatározott kártérítési követelést kell az illeték alapjaként figyelembe venni. Együttesen érvényesített igények esetén a meg nem határozható perérték akkor szolgálhat az eljárási illeték alapjául, ha az így számítandó érték meghaladja a kártérítési követelést. A perbeli esetben a meg nem határozható perérték meghaladta a kártérítési követelést, ezért azt helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgyának értéke 450 000 Ft. Azonban ezt az alperesek számával megszorozta. A meg nem határozható perérték többszörözésére az Itv. 40. §-ának (1) bekezdése szerint nincs lehetőség. Az, hogy több felperes, ugyanazon alperessel szemben, több cselekmény miatt egy eljárásban kéri személyhez fűződő jogának megsértésével kapcsolatban az objektív szankció alkalmazását, vagy egy felperes több alperessel szemben érvényesít ugyanilyen igényt, tényleges, vagyoni értékben is kifejezhető tárgyi keresethalmazatnak nem minősíthető. Ebből következően egyszeres meg nem határozható perértéket kellett volna figyelembe venni.

Mindezek miatt az ítéletábra az illeték számításának alapjául szolgáló eljárás tárgyának értékét 450 000 Ft-ban állapította meg, ebből következően a feljegyzett illeték összege helyesen 27 000 Ft, melyből a felperes 12 000 Ft-ot felhívás nélkül lerótt, ekképp a még fizetendő illeték összege helyesen 15 000 Ft.

Alaptalan volt a felperes fellebbezése a II-III. rendű alperesek javára megállapított perköltség mértéke vonatkozásában. Az első fokú ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a II. és III. rendű alperesek részére megállapított perköltség összegét a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján három tárgyalási óra és 25 %-os forgalmi adó figyelembevételével határozta meg.

A II. és III. rendű alperesek jogi képviselője 11. sorszám alatt 2,5 oldal terjedelmű ellenkérelmet, 15. sorszám alatt 1,5 oldal terjedelmű észrevételt terjesztett elő. A 12. és 16. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a tárgyaláson helyettessel

képviseltette magát, összesen 2,5 óra időtartamban. Mindezekből megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe vett három tárgyalási óra a felperes által fizetendő perköltség vonatkozásában méltányosnak tekintendő és az ítéletábra sem látott arra indokot, hogy a perköltség összegét mérsékelje.

A fentiek szerint az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése a perköltség vonatkozásában sikertelen volt, ezért a 2012. január 1. napjától alkalmazandó 1990. évi XCIII. törvény 46. §-ának (1) bekezdése szerinti minimum fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére is köteles, továbbá pervesztessége miatt a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az I-II. rendű alperesek részére másodfokú perköltséget megfizetni, melynek összege meghatározásánál az ítéletábra figyelemmel volt a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontjára, az (5) bekezdésében írtakra, valamint a 4/A. § alapján a 27 %-os mértékű általános forgalmi adóra. A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul.

D e b r e c e n, 2012. április hó 18.

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál s.k. bíró, dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő